

hele Princippet, og det viser sig deri, at i Virkeligheden er det System, hvorpaa dette Lovgivningsarbejde er bygget, en Ordning, om hvilken man kan sige, at den svækker det private Initiativ, svækker Energien, svækker Opfindsomheden uden samtidig at byde den Fasthed, den Sikkerhed og Paa-lidelighed, som Statsdrift vilde byde. Systemet har alle Statsdriftens Mangler, men den byder ikke Statsdriftens Fordele. Man kan vente, at den Apoteker, der skal virke indenfor denne Ramme, bliver — jeg maa bruge det Ord — sløj. Han siger: Jeg har saa og saa mange Kunder, saa og saa stort et Distrikt, det gaar jævnt godt for mig, der er ingen Grund for mig til særlig at anstrenge mig. Reklamere kan jeg ikke saa godt, det er der i hvert Fald saa mange Baand paa, men mine Konkurrenter kan heller ikke godt reklamere, lad det gaa saa godt, det kan, paa bedste Beskud! Lysten til at gøre Forretning ud af det i Apotekerverdenen eller udenfor Apotekerverdenen er i Virkeligheden slaaet ned; Men man maa dog ikke tænke sig, at hele denne Sag ikke skulde have et Sted, hvor den kan blive til Forretning. Hvor vil den da naturligt blive til Forretning? Den vil under disse Forhold naturligvis blive til Forretning der, hvorfra det hele dirigeres, hvor Medicinen laves, hos Storfabrikanterne, hos de bagved staaende. De vil faa Lejlighed til at forsyne alle disse Mennesker, der jævnt og roligt gaar og indkasserer den Fortjeneste, der er lagt for dem. Disse Storfabrikanter kan faa Lov til at gøre noget, men de smaa skal have en Ordning, der hemmer deres eget Initiativ og hemmer deres Initiativ, som ligger udenfor deres Kreds. Men det var absolut ikke nødvendigt for at skabe den fornødne Kontrol for Publikums Skyld.

A. C. Meyer: Mindretallets Ændringsforslag under Nr. 1 frister mig til nogle Bemærkninger. Jeg gaar ud fra, at dette Forslag virkelig trænger til, at der ydes det en Assistance, da en saadan ikke er fremkommet fra anden Side end fra selve den ærede Ordfører for mit Parti (Sigvald Olsen), medens der fra anden Side ikke har været talt om, at man vilde kunne slutte sig til de Principper, der indeholdes i Ændringsforslaget. Jeg beklager det af den Grund, at dette Ændringsforslag netop angaar Hovedpunktet ved en Reform af Apotekervæsenet. Nu siger man imidlertid, naar man kommer ind paa disse store Spørgsmaal: Det er uovervindelige Vanskeligheder, der taarner sig op, det er haab-

løst. Det er altid, synes man, „uovervindeligt“ eller „haabløst“, naar man har med store Principspørgsmaal at gøre, hvis Løsning egentlig dog af alle anerkendes for at være det væsentligste og vigtigste i selve Sagen. Man gaar uden om dem, man vover ikke at tage dem op, man er i saa Henseende ikke naaet længere, end man var; da f. Eks. denne Sag behandledes for 16 Aar siden i Rigsdagen, og jeg ogsaa havde den Ære at være Medlem af det Udvalg, der beskæftigede sig med Spørgsmaalet. Man staar paa det samme Standpunkt, man vover ikke at binde an med disse store Spørgsmaal, man lader dem simpelt hen ligge. Jeg synes, det er urimeligt, og vil yde mit Bidrag til Diskussionen for at anbefale netop dette Hovedforslag, der for mig staar som en væsentlig og vigtig Op-gave for en Rigsdag at bringe til Løsning.

Nu er der ganske vist fremkommet forskellige Udtalelser om, at det egentlig ikke er nødvendigt at beskæftige sig med Spørgsmaalet om Privilegiets Ophør. Man siger: Vi har jo billig Medicin her i Landet! Ja vel, det er rigtigt, det er ikke bestridt af nogen. Man har billigere Medicin i Danmark, end man har i andre Lande, antager jeg. Det var saaledes sidst, vi behandlede denne Sag, og det er maaske det samme nu. Man har ogsaa kommunal Valgret for Kvinder i Danmark, det har man ikke i Tyskland, man har et meget mere reaktionært System i den preussiske Landdag end i det danske Landsting, man har langt lavere Arbejdsloen i Rusland end i Danmark. Det er Argumenter, man har Lov til at anføre, naar man vil fremsætte noget til Fordel for sit eget, men de er ikke overbevisende. Det er kun af den Slags Ting, der fortæller, at det er værre andre Steder end hos os; men det er ikke Bevis for, at det staar godt til hos os. Befolkningen vilde være bedre tjent med en Ordning, hvorved Medicinen blev endnu billigere.

Det ærede Medlem fra Saks-købing (Rørdam) oplyste, da Sagen var for i 1896—97, en Del angaaende disse Forhold og nævnedes blandt andet en Række Tal. Det ærede Medlem anførte saaledes, at der aarlig udgives ca. 5 Mill. Kr. til Medicin. Jeg antager, at Tallet er noget større nu, selv om Befolkningens Sundhedstilstand er bedre. Disse 5 Mill. Kr. er jo en meget betydelig Sum, som navnlig af den ubemidlede Befolkning maa ydes til Medicin, og der er derfor al mulig Grund til at fordre, at denne Befolkning, der paa saa mange Maader er engageret i Kampen for Tilværelsen